

भ्रातृ देशमनेकदुर्गविषमं प्राप्तं न किञ्चित्फलं

त्यक्त्वा ज्ञातिकुलाभिमानमुचितं सेवा कृता निष्फला ।

भुक्तं मानविवर्जितं परगृहेष्वशङ्कया काकव-

त्तृक्षे जृम्भसि पापकर्मनिरते नाद्यापि संतुष्यसि ॥ २०८० ॥

Ich habe ein unebenes Land mit vielen gefährvollen Durchgängen durchstreift und keinen Gewinn davongetragen; ich habe den mir gebührenden Stolz auf Rang und Geschlecht hintangesetzt und bei Andern nutzlose Dienste gethan; ich habe ehrlos und in steter Angst nach Krähenart in fremden Häusern gespeist. O Gier, die du an schlechten Werken deine Freude hast, du öffnest den Rachen und giebst dich auch heute noch nicht zufrieden!

भूचातुर्यं कुञ्चितान्ताः कटान्ताः स्निग्धा वाचो लज्जिताश्चैव हासाः ।

लीलामन्दं प्रस्थितं च स्थितं च स्त्रीणामेतद्रूपं चायुधं च ॥ २०८१ ॥

Die reizenden Brauen, die Seitenblicke und die zusammengekniffenen Augen, die liebevollen Reden, das verschämte Lächeln, der erkünstelt langsame Gang und darauf das Stillstehen sind der Weiber Schmuck und Waffen zugleich.

भूचापवह्नीं सुमुखी यावन्नयति वक्रताम् ।

तावत्कटान्तविशिष्विर्भिद्यते हृदयं मम ॥ २०८२ ॥

Während die Schöne noch den Bogen, die Augenbrauen-Liane, spannt, durchbohren die Pfeile, ihre Seitenblicke, schon mein Herz.

भूभङ्गे रचिते ऽपि दृष्टिरधिकं सौत्काण्ठमुदीनते

रुद्धायामपि वाचि सस्मितमिदं दग्धाननं जायते ।

कार्कश्यं गमिते ऽपि चेतसि तनू रोमाञ्चमालम्बते

दृष्टे निर्वह्णं भविष्यति कथं मानस्य तस्मिञ्जने ॥ २०८३ ॥

Wenn auch die Brauen gefurcht werden, so blickt das Auge doch überaus sehnsuchtsvoll; wenn auch die Rede unterdrückt wird, so zeigt dieses betrübte Gesicht doch ein Lächeln; wenn auch das Herz zur Härte hingeleitet wird, so fängt die Haut am Körper doch an zu rieseln: wie wird beim Anblick des Geliebten des Schmollens Ausgang sein?

भूभेदा रचितश्चिरं नयनयोर्भ्यस्तमामीलनं

रोडुं शिञ्जितमादरेण हसितं मौने ऽभियोगः कृतः ।

दीर्घं कर्तुमपि स्थिरकृतमिदं चेतः कथंचिन्मया

बद्धा मानपरिरुद्धे परिकरः सिद्धित्तु देवे स्थिता ॥ २०८४ ॥

2080) BHARTR. 3, 4 BOHL. HARB. lith. Ausg.

GALAN. b. त्याक्त्वा, शील st. ज्ञाति. c. परगृहे साशङ्कया (साशङ्कया). d. दुर्मति st. जृम्भसि, पापं, पिश्रुने st. निरते, संतुष्यसि. Vgl. den vorangehenden Spruch.

2081) BHARTR. 1, 3 BOHL. HARB. a. भूचातु-

र्याकु^०. d. एतत् und एते st. एतद्.

2082) KUALAJ. 121, b. a. भूवह्नीचापं hätte uns mehr zugesagt.

2083) AMAR. 24. SĀH. D. 81. b und c umgestellt. d. तस्मिन् जने.

2084) AMAR. 92. a. रचितः चिरं.